

Razmatranje: petak 1.tjedna adventa

Neka razmišljanja koja mogu obogatiti našu molitvu tijekom vremena došašća.

- Potreba za Božjom milošću
- Božje milosrđe nas spašava
- Prihvaćanje njegova milosrđa i njegovo širenje

.....

ISUS propovijeda i ozdravlja bolesne oko Galilejskog jezera. Njegova se slava proširila po cijeloj okolini. Ljudi govore o njemu i postavljaju pitanja.

Mnogi ga već smatraju obećanim Mesijom. Jednog od tih dana, dok je izlazio iz grada, dva slijepca krenula su za njim, vičući: „*Smiluj nam se, Sine Davidov!*” (Mt 9,27). Zasigurno su slijepci bili vođeni bukom mnoštva koje je pratilo Gospodina. Mnoštvo im je možda napravilo mjesta, dok ih je netko vodio do osobe koju su tražili. Tako su, kada je Gospodin stigao na svoje odredište, mogli doći k njemu i ponoviti svoju molbu. „*Vjerujete li da to mogu učiniti?*” Oni mu odgovoriše: „*Da, Gospodine.*” Tada im dotaknu oči govoreći: „*Neka vam bude po vašoj vjeri!*” I oči im se otvoriše (Mt 9,28-30).

Poput slijepaca iz evanđelja, i mi se osjećamo potrebitima. Oni su trpjeli zbog ozbiljnog tjelesnog ograničenja; mi, u intimnosti svoje molitve, shvaćamo da i sami imamo mnogo materijalnih i duhovnih ograničenja. Toliko je toga što bismo željeli jasnije

vidjeti. Ponekad se čini da je sve u našem životu zamagljeno. Možda, poput onih dvojice slijepaca koji su slijedili Isusa, želimo iz dubine srca zavapiti i zamoliti njegovu pomoć. Želimo se progurati kroz mnoštvo i doći do njega. Tada ćemo iz dubine svoje duše moliti za svoje ozdravljenje, uvjereni u njegovu milosrđe. A sigurnost da nas Isus čuje ispunja nas nadom.

Krist je došao na svijet da nas spasi. On „je uvijek spreman dati nam svoju milost, osobito u ovom vremenu: milost novog obraćenja, duhovnog uzdizanja; većeg darivanja samoga sebe, napretka u svetosti koji nas sve više zapaljuje.“[1] Ako ga zamolimo, Isus može podariti i svjetlo našim očima.

„SADA, kada se bliži vrijeme našeg spasenja,” rekao je sveti Josemaría, „utješno je čuti iz usta svetog Pavla da *‘kad se pojavila dobrota i čovjekoljublje Boga, našega Spasitelja, on nas spasi – ne po djelima što ih mi u pravednosti učinismo, nego po svome milosrđu’* (Tit 3,5).

„Ako listate Sveto pismo, otkrit ćete da stalno upućuje na Božje milosrđe. Milosrđe ispunja zemlju. Ono se proteže na svu njegovu djecu i ‘okružuje nas’. Ono ‘pazi na mene.’ Ono ‘seže do nebesa’ kako bi nam pomoglo i neprestano je ‘potvrđivano’. Bog se, brinući se za nas poput Oca koji ljubi, oslanja na svoje milosrđe – milosrđe koje je ‘nježno’, dobrodošlo poput ‘kišnog oblaka’.”[2]

Ako neprestano nastojimo bolje upoznati Boga, imat ćemo dovoljno razloga da se osjećamo sigurnima blizu njega. Tješi nas znati da je On

došao tražiti nas i da su mu uvijek bili najdraži bolesni i oni velikog srca, čak i kad su njihove bijede bile velike. Na to nas podsjećaju riječi proroka Izaije iz prvog čitanja današnje mise:

*„U dan onaj gluhi će čuti riječi knjige,
a oči slijepih iz tmine i mraka
progledat će.*

Ponizni će opet u Jahvi radost naći,
najsirotiji će se u Svecu Izraelovu
veseliti.” (Iz 29,17-20)

*„Kakva bi nas sigurnost trebala
ispunjati kada razmatramo
Gospodinovo milosrđe! ‘Tek što
zavapi za pomoć, ja, milosrdni, uslišat
ću ga’ (Izl 22,27). To je poziv,
obećanje koje On sigurno neće
prekršiti. ‘Pristupimo, dakle, slobodno
prijestolju milosti da primimo
milosrđe i nađemo milost za pomoć u
pravi čas’ (Heb 4,16). Neprijatelji*

našeg posvećenja bit će nemoćni ako Božje milosrđe ide pred nama. A ako zbog vlastite krivnje i ljudske slabosti padnemo, Gospodin nam dolazi u pomoć i podiže nas.”[3]

ISUS ozdravlja slijepce dotičući im oči. Evanđelisti često prikazuju kako Gospodin polaže ruke na bolesne. To je snažan znak koji pokazuje njegovu božansku moć nad zlom. Bog obuhvaća i otkupljuje sve ljudske situacije: čak i one najteže i najbeznadnije. „Gospodinovo milosrđe najviše se očituje kada se saginje nad ljudsku bijedu i pokazuje suosjećanje prema onome koji treba razumijevanje, ozdravljenje i oprost. Sve u Isusu govori o milosrđu; još više: On sam jest milosrđe.”[4]

Dopustimo Bogu da nas dotakne i živimo svoj kršćanski život s

pouzdanjem sina ili kćeri. Imamo nepokolebljivu sigurnost da nas Gospodin „ljubi, a oni koji ljube sposobni su razumjeti, nadati se, ulijevati povjerenje; oni ne odustaju, ne spaljuju mostove, sposobni su oprostiti. Uvijek se sjetimo u svom kršćanskom životu: Bog nas uvijek čeka, čak i kada se udaljimo od njega. On nikada nije daleko od nas i, ako mu se vratimo, spreman nas je zagrliti.”[5]

Tada shvaćamo da je, na kraju, život neprestani dijalog između naše slabosti i božanskog milosrđa, kao onaj između onih dvojice slijepaca i Isusa. Pitanje koje im Gospodin postavlja podsjeća nas da je najvažnije naše pouzdanje u njega. Stoga odlučno odgovaramo:
vjerujemo!

Radost slijepaca nakon ozdravljenja bila je tolika da nisu mogli šutjeti o tome. I mi, kad vidimo čudesa koja

Isus čini u našim dušama, želimo naviještati dobrotu našega Boga koji dolazi spasiti nas. Dok razmatramo dar njegova milosrđa u ovom vremenu molitve, uzdižemo iskrene čine zahvalnosti. A naša zahvalnost usmjerena je i prema našoj Gospi, po kojoj je naš Spasitelj došao na svijet.

---

[1] Sveti Josemaría, Bilješke s meditacije, 2. ožujka 1952.

[2] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, br. 7.

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, br. 7.

[4] Papa Franjo, Poruka za XXXI Svjetski dan mladih, 15. kolovoza 2015.

[5] Papa Franjo, Homilija, 7. travnja 2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-petak-1-
tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-petak-1-tjedna-adventa/) (19.03.2026.)